

BERTELS' NIEUWSBRIEF

APRIL 2003 - NUMMER 19

Verschijnt bij gelegenheid- nieuwsbrief der familie Bertels – Mechelen, Mortsel, Brussel, Frankrijk, Australië
Wouwstraat 97, 2640 Mortsel- Tel. 03-4551515- E-mail: v.bertels@belgacom.net

Flor

In maart dit jaar werden we tot onze ontsteltenis geconfronteerd met achtereenvolgens de plots opduikende ziekte van Flor, gevolgd door zijn opname in het ziekenhuis, zijn overlijden en de indrukwekkende crematieplechtigheid in Ukkel. Wij mochten hem niet lang in ons midden hebben, deze steeds opgewekte levensgenieter, die zich van meet af aan volledig "thuis" voelde in onze familie en, met Ria, zijn stek in Brussel had gevonden. Bij de plechtigheid van de crematie deed zoon Ben volgende opmerkelijke toespraak.

"C'est dur de mourir au printemps" is de titel van een lied van Jaques Brel, één van de lievelingszangers van onze pa. We moeten toegeven, hij heeft er weer een dagje uitgekozen.

Toen we daags nadien een soort bedevaart hielden door dat we aan zijn lievelingscafeetje een bezoek brachten ter ere van hem, beseften we hoe zeer Brussel hem en natuurlijk ook Ria in het hart had gesloten. Ook in Brussel is er een hele familie die mee om hem treurt.

"Nen echten luierik moet veel slapen" en "in Pit hemme ze gene Siziki" zijn spreuken die ook hier zullen verder leven.

Hij was mijn grootste fan, mijn dikste vriend en "de beste pa die ik al gehad heb", én de grootste versjacheraar van mijn CD's. Alle cafés in Brussel weten ondertussen wat een euphonium is en hadden een tijd lang de plicht te pas, maar liefst te onpas, "Grootvader's Klok" of "Perhaps Love" in hun volle café te draaien. Toen hij even zonder CD's zat wegens overdreven distributie-ijver, wist hij mijn CD's zelfs te kopiëren, iets waarvan ik nooit gedacht had dat hij zou weten hoe dat moest. Zijn verklaring hiervoor was eenvoudig en glashelder: "Als ik er geen meer krijg, dan moet ik ze wel kopiëren".

Ik ben fier te kunnen zeggen dat hij fier op mij was.

Niet iedereen heeft het geluk in het leven de juiste persoon tegen te komen om hiermee de meest intensieve en gelukkigste jaren van zijn of haar leven mee door te brengen. Hij had dat geluk wel, en hij heeft dan ook er naar geleefd. Met volle teugen, 100 %, geen kus te weinig, geen volle pint laten staan, geen lekkernij over het hoofd gezien en geen mooie stad onbezichtigd gelaten. Voor ons is hij 165 jaar geworden, en zal hij nog veel ouder worden.

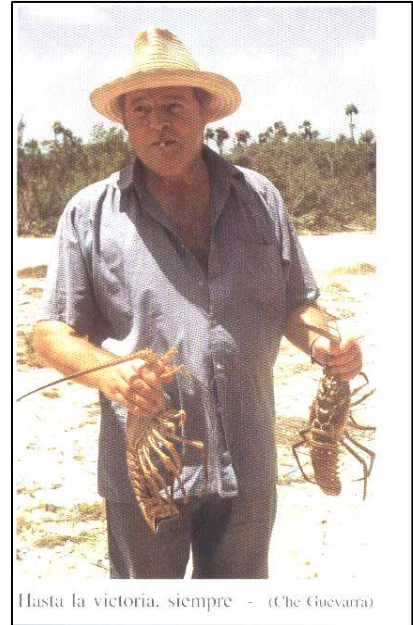
Feit is wel dat ik blij ben dat hij mijn moeder ook heeft leren kennen, anders had ik hier wellicht niet gestaan.

Het waren turbulente tijden, maar steeds kleurrijk. Hij had niet alleen vrienden, hoge bomen vangen veel wind. Of, om het met zijn woorden te zeggen, "hoge bomen hebben diepe wortels".

Hij kon iemand die om een brood kwam een koelkast verkopen of kocht zelf een oude tractor als hij een auto wou kopen, en hij liet die schilderen in de kleuren van KV Mechelen. Zomaar een idee ! Een van de vele. Ik heb dat een beetje geërfd van hem, maar niet zo extreem, of nog niet.....

Er waren een paar zware bochten in zijn weg, zwarte tijden zeg maar. Maar altijd rechtdoor, "hasta la victoria, siempre".

Dat brengt ons naar zijn tweede vaderland, zijnde Cuba, het land van Fidel Castro en Che Guevarra. Om die reden lieten we een kaartje drukken met daarop een foto die hem toont zoals we vinden dat hij echt is.

Hasta la victoria, siempre - (Che Guevarra)

Met zijn strooien hoed, een sigaret en twee kreeften in de handen. Hij was niet alleen een fan van Che Guevarra, hij was er zelf ook een, de "Che Guevarra van Brussel" zeg maar !

Onze Pa kende het Vlaamse landschap als zijn binnenzak, er was geen dorpje of gehucht waar hij niet is geweest. Wij waren dan ook regelmatig aangewezen op zijn geografische kennis, vooral ik als rondtrekkende muzikant.

"Pa, hoe lang heb ik nodig van Mechelen naar Brussel ? - "20 minuten"

"Pa, hoe lang van Antwerpen naar Willebroek ?" - "20 minuten"

"Pa, hoe lang van Brussel naar Gent ?" - "20 minuten"

"...van Hombeek naar Houtem ?" - "20 minuten" - "En naar Berlare? 20 minuten zeker ?" - "Ja, zoiets".

Op onze pa zijn gezondheid willen we graag straks in de Monk een Orval drinken, het favoriete bier van "El padre". Iedereen welkom. Dat is ongeveer twintig minuten van hier....

Dat doen we omdat hij het ook zelf tof zou gevonden hebben.